

Николай Лилиев

Звездите бледнеят в
небесната твърд...

Звездите бледнеят в небесната твърд,
зловещо поглежда студена луна,
и тръпне сърцето пред близката смърт:
война.

И воини морни заперат край друма,
люлени от полска света тишина,
и мълком повтарят тревожната дума:
война.

В съня си те виждат, о, сладка измама,
че стигат честити честита страна,
где всички живеят безбурно, где няма
война.

Но мразната есенна вечер отвява
безшумно сънят им, и лиха вълна
от скръб безутешна умът заслепява:
война.

Над тях небесата през сълзи отвиват
здраченото було на ледната луна,
и в ужас надвиснал злокобно се сливат,
и есен, и смърт, и война.

КРАЙ

© 1918 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7737>]